

היא יצאה לפגוש את חברה - אבל הגיעה לג'יהינוס

הערב התחיל כמו כל ערב רגיל: עלי-תי על אוטובוס 4, ונסעתי לפגוש את החבר שלי, נינו, שעובד בדיסקוטק אפרופו. כמו בכל ערב, גם ביום החמישי האחרון הגעתי לשם בשעה 8.30 בערב. בשעה הזו נינו פותח. אבל בפעם הזו הוא אחר. ניגשתי לברר במלון הירקון, שבמרתף

מאת פלורה צרפתי

שלו נמצא אפרופו, אך לא הושאר שם מפ-תח עבדתי. החלטתי לנסות ללכת מסביב, ולהיכנס דרך הדלת האחורית. לפעמים נינו משאיר אותה פתוחה, כדי שאוכל להיכנס. כמו שאני עוברת בחצר ומגיעה אל ה-דלת, עובר שם שוטר ואומר לי לעצור לרגע, הוא שאל אותי מה אני עושה בחצר. הסי-ברתי לשוטר שאני רוצה להיכנס לאפרופו, וסיפרתי לו הכל.

ואו השוטר שאל: "את יודעת שאני עוצר אותך?" שאלתי אותו למה, אז הוא אמר לי: "אפרופו-אפרופו". אמרתי לשוטר שיקח את כל הפרטים שלי, ושישאל במלון אם אני לא באה לפה תמיד, ונכנסת ככה.

השוטר לא רצה לבוא איתי ולברר. הוא רצה שאלך איתו לנקודת-המעצר. אמרתי לו שאני לא רוצה. מה פתאום שיקח אותי ויר-ביל אותי למשטרה? השוטר ענה לי שהוא יכול לקחת אותי בכוח. הסברתי לו שלא עשיתי שום דבר. השוטר התחיל להתרגז ו-צעק: "לא יעזור לך שום דבר. אני לוקח אותך למשטרה". הוא ראה שאני מתחילה לבכות, אז הוא אמר לי לבוא איתו לחמש

אורגיה

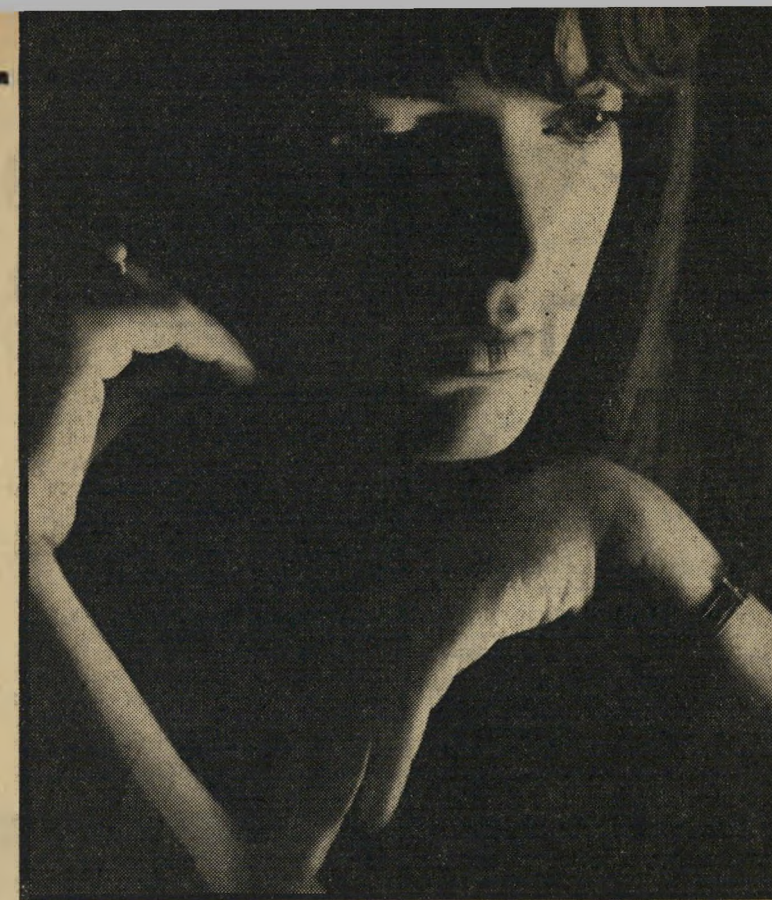
דקות בלבד, ואחרי זה ישחררו אותי, והוא בעצמו ילווה אותי בחזרה. הלכתי איתו לתחנת המשטרה, ברחוב יונה הנביא אני חושבת. פתאום ניגש אלי אחד הקצינים ושאל אותי מה יש לי בארנק, נתתי לו את הארנק שיבדוק אותו לבדו. אחרי שהוא גמר לבדוק הכל מה שיש בארנק, הוא זרק לי אותו כמו שזורקים עצם לכלבים. הוא אמר לי להיכנס לחדר השני, לחיפוש.

את יותר גרועה

שזרת אמרה לי להתפשט לפני כל העצורות שהיו שם. הסברתי לה שאני מתביישת להתפשט בפני כולם. בכל אופן הרמתי את החולצה והיא בדקה לי בגוף ובתוך החזה, אבל כשהשוטרת אברה לי להוריד את החצאית, לא הסכמתי. השוטרת התרגזה עלי אבל בדקה לי את הגרביים ואחרי-כך בדקה לי עם הידיים שלה את כל הגוף.

אחרי שהיא בדקה אותי, היא אמרה לי בצחוק כזה: "את יותר גרועה מאלו הבחור-רות שעובדות בנות, ועצורות פה". נדהמתי. אמרתי לשוטרת שתפסיק. מה פתאום שהיא חודר אלי ככה? אז היא כבה לא דיברה אלי יותר בהוצפה כזו.

כל הוונות שהיו בחדר התחילו להסתפק עלי ולהגיד: "זונה חדשה הגיעה הנה". לא ינתי להן. פחדתי מהן. ביקשתי מהשוטרת רים שהיו בתחנת המשטרה שיבררו מה ה-עניינים, ולמה אני עצורה בכלל, ומתי אני יכולה כבר ללכת. השוטרים אמרו לי: "תש-בי בשקט בפנים". ביקשתי מהם למסור הור-דעה לחבר שלי שנמצא באפרופו. הם אמרו לי לשתוק. שעלי לשבת 48 שעות במעצר. התחלתי לבכות כמו משועעת. התחלתי לצעוק, אז נכנסו לתוך החדר קצין אחד ונתן לי שתי סטירות בפנים. הוא גם תפס אותי ביד, סובב לי אותה, והפיל אותי לריצפה. אחרי כמה זמן הקצין הביא נירות, והתי-חיל לקרוא בשמות של הבחורות שהיו שם:

אתמול. אחרי שראיתי שכולן ישנות שתיים שתיים, ושיש עוד בתורה אחת שאין לה מקום, אז הסכמתי להצטרף למיטה של בחור-רה אחת שקוראים לה אמי, שלא עשתה לי צרות. חשבתי שאיתה יהיה הכל בסדר. אחרי שנכנסתי לידה במיטה, ראיתי שהיא מתחילה לנגוע בי בכל הגוף. היא התחילה ללטף לי את החזה, וגם התחילה לנשק אותי. היא הציעה שתעשה לי משהו מגעיל, שאני אפילו לא יכולה לספר אותו. כל הוונות בחדר קראו לי: "תני לה! מה יש? מה איכפת לך?"

צעקתי שאני לא מוכרחה לספק אותן. פחדתי מהן נורא. חששתי שהן תכנה אותי.

השוטרת צחקה

רק אחרי שראתה כמה שאני מפחדת, היא הפסיקה. אבל רק כעבור כמה שעות הצלחתי להרדם. בבוקר, כשכולנו קמנו, או כל הוונות צעקו שאני לסבית. ניגשתי לשוטרת וביקש-

מזל, אמי, אילנה, אתי, ובסוף הוא קרא את שמי. הוא אמר שמובילים אותנו לבית-המע-צר באבוכיב. התחננתי בפניו. בכיתי. אמרתי לו שאני רוצה להסביר לו. שאני לא רוצה לשבת ב-מעצר עם הבחורות האלו. הקצין צעק עלי: "אין הבדל בינך לבינן".

הוא אמר לי לעלות לניידת עם כל העצור-רות. לא רציתי לעלות. אז הקצין נתן לי סטירות בפנים, ועם האצבעות שלו נתן לי מכות באף. אמרתי לו שהוא יכול להרביץ אבל אני לא אעלה לניידת. הקצין המשיך להרביץ לי. תפס לי את היד, סובב אותה, ואז גם באו עוד שני שוטרים, תפסו אותי בידיים ובגוף ודחפו אותי בכוח לניידת.

הוונות שהיו בניידת אמרו לי: "אין לך מה לפחד. את תעשי איננו חיים. 48 שעות עוברות עלינו כמו שעה אחת". האוטו הביא אותנו לאבו-כביר. הקצין הבטיח לי לשוחח

בכלא הנשים

תי ממנה שתשתיק את הוונות. היא אמרה לי: "תלמדי להבא לא להגיע לכאן", והתי-חילה לצחק.

כשהגיע הזמן לאכול ארוחת בוקר, ירדנו כולנו בחדר האוכל נותנים אוכל בכלים מלוכלכים. אבל שם, בחדר האוכל, שתי בחורות הלכו מכות, והיה שם שמה. כל הבחורות נכנסו למכות, והתחילו לזרוק צל-האוכל הפרידו בין הבחורות, והכניסו אור-תן לתאים.

בערב התחילו לשחרר את העצורות. קודם שיחררו את הבנות שנעצרו ברמת-גן, ו-אחרי-כך אותנו.

כשיורדתי לקחת את הדברים שלי שהיו בפיקדון, אז הלסבית הזו, אמי, ראתה אצלי תמונה ולקחה לי אותה בכוח. היא לא רצתה להחזיר לי את התמונה ואמרה: "אני לוקחת ממך את התמונה שלך כשביל להראות לכל החברות שלי עם מי שכבתי באבוכיב ב-לילה, ואיזה חיים טובים עשיתי במעצר". ואחרי כל זה השתחררתי.

אבל לא השתחררתי מהפחד שלי. אני הפ-סקתי לצאת כמעט מהבית, שאולי פתאום יתפסו אותי, ויכלאו אותי, ושום דבר לא יעזור.

הגיב דובר משטרת מחוז תל-אביב, פקד משה ברי-חיים: "השטח בו נעצ-רה הבחורה הוא שטח בו עובדות פרוצות. כיום יש בשטח הזה הרבה פרוצות חדשות. בלתי מוכרות למשטרה. כנראה שהשוטר ש-צעד אותה ראה אותה להסתובב בנסיכות המעוררות חשד, קורה שגופלת שעות".

סגן שרי-הבריאות. כשנשאל על כך השר **ישירא ברזילי**, ענה: "מה יש? וכי יש תאריך על החוברת?" כשחיפשו מצאו כי התאריך המאוחר ביותר המופיע בחוברת הוא מ-1963. השבוע נשאל שוב דו"ר **בני-גוריון** על-ידי סטודנט ערבי בארצות-הברית, על הבטחת אלוהים לאברהם אבינו. "אין הודיע אלוהים לאברהם שהוא נותן את ארץ-ישראל לו ולזרעו עד עולם?" שאל. השיב לו בני-ג: "גם אם ההבטחה היא אגדה בלבד, עובדה היא שהאגדה קיימת כבר 3000 שנה, והיא מקובלת על הבריות בכל מקום." הצהרון ידיעות אחרונות רכש לאחרונה מטוס להפצת העתון ברחבי הארץ. בין עובדי המערכת וכה כבר ה-מטוס לכינוי "תיבת נוח המעופפת", על שם בעל הצהרון, **נוח מוזס**. פעם, כש-**כמוזא רוטברג** ביקר בביתו של **ש"י עגנון**, כיבדו הסופר בכוסית של קוניאק. השבוע, כשחזר וביקר שנית, הביא עימו בקבוק שלם של קוניאק מובחר, כשי-ל-מארה. מי שמכיר את רוטברג, שהוא יור-מיפעל איגרות-הפיתוח בארצות-הברית, יודע כי היתה זו מצידו השקעה טובה. כי פרס הנובל שנפל בחלקו של הסופר הקשיש עורר אצל רוטברג את הרעיון, שאפשר להרוויח מכך מיליוני דולארים. הוא פשוט מתכוונן לקחת עימו את עגנון לסיבוב באמריקה, כדי לשגור כעזרתו כספים. משפחת קרופ הגרמנית ייצרה, כידוע, את מיטב הנשק הגרמני בשתי מלחמות העולם. אבל לאנשים עשירים סולחים את הכל. לכן משתעשע עתה נכד המשפחה, **ארנר**, ב-

אורסולה שיוב בין חורף לקיץ

פצצות מסוג אחר, כמו **ג'ינה לוקוברי** ג'ינה, למשל, שהחלימה מהר מאד מגי-רושה. עת האביב הגיעה לארץ. לכן כדאי לשים-לב לאופנה החדשה שיצרה ה-שחקנית **אורסולה אנדרס**. היות ובחורף לובשים מגפיים, ואילו בקיץ בגדים, המ-ציאה השחקנית תשלוב מיוחדת לעונת הביניים: גם בגודם וגם מגפיים. כשראתה שנה טובה, החליטה להופיע בזה בסרטה האשה המתוקה (ראה תמונה).

פסוקי השבוע

יומון גח"ל, "היום", על המצב הבטחוני: "די הזהרנו! די איגרות הפענו! די דיברנו! אולי יותר מדי".

עסקן המגבית היהודית מכס פישר: "בן-גוריון אינו איש בן שמונים — הוא פשוט שני אנשים בני ארבעים".

הבר המשמרות האדומים, ה-מצוטט בירחון הסיני פקינג רביו: "מה יכול כבר אגם הברבורים לעורר בלבנו של מהפכן בימינו — כאשר המאבק האנטי-אימ-פריאליסטי מקיף את העולם כולו — וזלת גועלי-נפש, נוכח תפקידו המשחית, בהסיוח את הדעת מן המציאות הממשית אל עולם רחוק".